

Arrest

**nr. 225 350 van 29 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren respectievelijk van onbepaalde nationaliteit en Libanese nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 27 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekers en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 januari 2017 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 6 februari 2017.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 februari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 20 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 15 december 2017.

Verzoekster die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 oktober 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 oktober 2017.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 15 februari 2018.

Op 13 juni 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Bij beschikking van 28 juni 2018 wordt verzoeker erkend als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Bij arrest nr. 212 095 van 7 november 2018 bevestigt de Raad de weigeringsbeslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister voor elk van de verzoekers de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, aan verzoekers dezelfde dag aangetekend verzonden. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Voor verzoeker:

“BEVEL OM HFT GRONDGEBED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw die verklaart te heten,

naam: C.

voornaam: M.

geboortedatum : (...)1987

geboorteplaats : El Bared Kamp

nationaliteit: Staatloos

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Sohengenacquis ten volle toepassen®, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13.06.2018 werd door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire genomen en op 07.11.2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Voor verzoekster:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw die verklaart te heten,

naam : S. H.

voornaam: R.

geboortedatum *: (...)1998

geboorteplaats: Syr

nationaliteit: Libanon

en het kind C., H. - NN (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het *Sohengenacquis* ten volle toepassen®, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 13.06.2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 07.11.2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren in het enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 6, 8, 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 21 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin III), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel, van het voorzichtigheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"MOYEN UNIQUE

Pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 7, 74/13 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, les articles 3, 6, 8, 13 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, des articles trois et 21 de la directive 604/2013 (règlement Dublin III), des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'erreur manifeste d'appréciation .

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari.,! 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant

sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

La partie adverse doit examiner si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari., 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 11 de la loi, retirer le séjour et/ou délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

Ainsi, la décision entreprise ne contient aucun élément relatif à cet examen sous l'angle de l'article 3 CEDH ;

Dans tous les cas de figure, la partie adverse devait examiner si la décision entreprise ne contrevenait pas au principe de non refoulement, quod non en l'espèce ;

La motivation ne saurait suffire à elle seuls à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ;

Cela d'autant au vu du long séjour passé en Belgique, depuis 2015, soit 3 années qui , qui peuvent constituer une entrave au sens des articles 3 et 8 cedh mais également au sens de l'article 74/13, à la décision entreprise;

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, S 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n ° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Dans la mesure où la situation du requérant relève du champ d'application du droit de l'Union, l'appréciation de celle-ci doit tenir compte du droit au respect de la vie privée et familiale, tel qu'il est énoncé à l'article 7 de la Charte (CJUE, 13 septembre 2016, Rendon, C-165/14) ;

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

La Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt « M.M. contre Irlande » du 22 novembre 2012 (C-277/11), notamment, indiqué ce qui suit : « 85. Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, Transocean Marine Paint Association/Commission, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; Krombach, précité, point 42, et Sopropé, précité, point 36) ;

Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt Sopropé, précité, point 38) ;

Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, Espagne/Commission, C- 287/02, Rec. p. 1-5093, point 37 et jurisprudence citée; Sopropé, précité, point 37; du 1er octobre 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil, C-141/08 P, Rec. p. 1-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65) ;

Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, Technische Universität Miinchen, C- 269/90, Rec. p. 1-5469, point 14, et Sopropé, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense. [...] ».

La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents ;

Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause

et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n 0 230.257 du 19 février 2015) ;

L'article 62 §1 de la loi sur les étrangers consacre ce droit à être entendu, les travaux préparatoires de sa nouvelle version précisant que concernant les mesures ou les décisions autres que les décisions de fin de séjour ou de retrait de séjour, le droit d'être entendu continuera à s'appliquer en tant que principe général de droit ;

Vu le nombre important et la diversité des cas dans lesquels l'administration est susceptible d'intervenir et la diversité des mesures qu'elle peut prendre, il ne paraissait pas opportun de consacrer plus largement ce principe dans la loi au risque de compromettre la sécurité juridique et l'effectivité des mesures. Le but est que l'administration puisse adapter facilement et rapidement sa pratique en fonction de l'évolution de la jurisprudence nationale et européenne et compte tenu de ses moyens et des nécessités du terrain. En effet, le droit d'être entendu a fait et fait encore régulièrement l'objet de développements jurisprudentiels en matière de migration et d'asile ;

L'administration doit pouvoir aussi tenir compte des circonstances propres à chaque cas dans le cadre de la mise en oeuvre du droit d'être entendu. L'intéressé n'en sera pas moins protégé car, d'une part, le droit d'être entendu s'impose à l'administration comme principe général de droit et, d'autre part, le non-respect de ce principe peut être invoqué à l'appui du recours dirigé contre la décision et, le cas échéant, être sanctionné par les juridictions nationales. (Cfr arrêt Boujhda CJUE)

En l'espèce, les requérants n'ont pas été entendus au sujet de leur vie privée et familiale en Belgique, ni quant à leur encre local qui est évident au bout de 3 années sur le territoire ni surtout au niveau de leur état de santé;

S'il avait pu être entendu, le requérant aurait notamment pu expliquer les études faites en Belgique, son parcours social, son travail depuis trois ans, la vie sociale de Madame, les nombreuses relations fortes nouées en Belgique avec leurs amis et amies qui les soutiennent dans ces moments difficiles;

Qui plus est, la partie adverse ne tient pas compte de la situation de l'enfant mineur du couple ;

Enfin la décision entreprise ne tient pas compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, né en Belgique ;

"Het hoger belang van het kind moet in rekening gebracht worden bij alle beslissingen "betreffende" kinderen: dit is een ruim toepassingsgebied, en omvat zowel beslissingen die kinderen direct raken als beslissingen die een impact hebben op kinderen, ook al zijn zij niet de directe bestemming van de beslissing.⁵⁴ Bij dergelijke beslissingen die kinderen indirect raken, kan bijvoorbeeld gedacht worden aan een beslissing in het kader van een internationale beschermingsprocedure van een ouder."

Le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant exige que la décision soit examinée du point de vue de l'enfant ;

"4. Adopting a child-sensitive interpretation of the 1951 Convention does not mean, of course, that child asylum-seekers are automatically entitled to refugee status. The child applicant must establish that s/he has a well-founded fear of being persecuted for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion.

As with gender, age is relevant to the entire refugee definition.⁴ As noted by the UN Committee on the Rights of the Child, the refugee definition:

... must be interpreted in an age and gendersensitive manner, taking into account the particular motives for, and forms and manifestations of, persecution experienced by children. Persecution of kin; under-age recruitment; trafficking of children for prostitution; and sexual exploitation or subjection to female genital mutilation, are some of the child-specific forms and manifestations of persecution which may justify the granting of refugee status if such acts are related to one of the 1951 Refugee Convention grounds. States should, therefore, give utmost attention to such child-specific forms and manifestations of persecution as well as gender-based violence in national refugee status determination procedures.⁵

Alongside age, factors such as rights specific to children, a child's stage of development, knowledge and/or memory of conditions in the country of origin, and vulnerability, also need to be considered to ensure an appropriate application of the eligibility criteria for refugee status. ⁶"

"9. Where the parents or the caregiver seek asylum based on a fear of persecution for their child, the child normally will be the principal applicant even when accompanied by his/her parents. In such cases, just as a child can derive refugee status from the recognition of a parent as a refugee, a parent can, mutatis mutandis, be granted derivative status based on his/her child's refugee status.²⁰ In situations where both the parent(s) and the child have their own claims to refugee status, it is preferable that each claim be assessed separately. The introduction of many of the procedural and evidentiary measures enumerated below in Part IV will enhance the visibility of children who perhaps ought to be the principal applicants within their families. Where the child's experiences, nevertheless, are considered part of the parent's claim rather than independently, it is important to consider the claim also from the child's point of view.²¹"

Dès lors que les dispositions visées au moyen imposent à la partie adverse une attitude pro active, de prendre en considération « la nature et la solidité des liens familiaux de l'intéressé, la durée de son séjour dans le Royaume ainsi que l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine » , il faut considérer qu'en se contentant d'un questionnaire succinct, la partie adverse n'a pas examiné la situation du requérant avec toute la minutie requise ;

Par ailleurs, il ressort des circonstances de la présente cause que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article trois de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Au terme de cette disposition : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir Cour européenne des droits de l'homme, 21 janvier 2011, M.S.S / Belgique et Grèce § 218) ;

La Cour européenne des droits de l'Homme a déjà considéré que l'éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article trois et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article trois ;

Dès lors que la partie adverse entend se référer à la situation invoquée par le requérant lors de ses demandes d'asile , il ne peut être considéré qu'elle a examiné la crainte du requérant par rapport à l'Iraq au sens de l'article 3 CEDH;

Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y. /Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; adde Cour EDH 26 avril 2005, Mûslim/Turquie, § 66) ;

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH ;

A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Suède, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine), ce qui n'a pas été fait en l'espèce;"

2.2 De motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), waarnaar verzoekers in de hoofding van het middel verwijzen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen eenvoudig in deze beslissingen kunnen gelezen worden. De bestreden beslissingen zijn genomen met toepassing van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt: "§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°."

Verweerder heeft aldus met toepassing van de artikelen 52/3 en 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven nadat werd vastgesteld dat de asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen en verzoekers zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden. Verzoekers betwisten niet dat zij niet in een bezit zijn van een geldig

paspoort voorzien van een geldig visum. De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 13 juni 2018 aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 212 095 van 7 november 2018 door de Raad.

Waar verzoekers betogen dat er geen afweging is gemaakt met betrekking tot artikel 3 van het EVRM kunnen zij niet worden gevolgd. De bevoegde asielinstanties hebben immers reeds vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit impliceert dat – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij in hun land van herkomst een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Verzoekers tonen niet aan dat er zich nieuwe elementen voordoen op dit punt, minstens tonen zij niet aan dat zij in de onmogelijkheid waren deze elementen voorheen voor te leggen. Zij blijven derhalve in gebreke hieromtrent nieuwe elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden op de asielmotieven die ook in het kader van artikel 3 van het EVRM werden onderzocht.

De Raad herinnert er ook aan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). *In casu* brengen verzoekers geen enkel element aan waaruit zou blijken dat een terugkeer problematisch kan zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekers betogen dat zij niet werden gehoord. Zij zouden gewezen hebben op hun langdurig verblijf in België sedert 2015, hun privé- en gezinsleven, hun verankering in het Rijk, de arbeid en studies die verzoeker heeft verricht, hun sociaal leven, hun minderjarig kind en het hoger belang van hun kind. Er werd geen afweging gemaakt in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen.

Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht dat het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland.

Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder, alvorens de bestreden beslissingen te nemen, op 27 maart 2019 een onderzoek conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft uitgevoerd. De evaluatie luidt als volgt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

Hoger belang van het kind :

Betrokkene is ouder van het kind C., H. – NN (...). Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Daarom werd met deze evidentie rekening gehouden, aangezien er ten aanzien van alle gezinsleden beslist werd dat zij het grondgebied dienden te verlaten.

Gezins- en familieleven :

Betrokkene is gehuwd met C., M. (NN .xxx) [S. H., R. (NN xxx)]. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

We merken op dat de heer C., M. het statuut van staatloze heeft verkregen (Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, dd.28.06.2018). Het verkrijgen van dit statuut betekent echter niet dat betrokkene automatisch verblijfsrecht verwerft in België.

Gezondheidstoestand : negatief

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

In tegenstelling tot verzoekers' betoog heeft de verweerder wel degelijk een afweging gemaakt conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van de synthesesnota blijkt tevens dat er rekening is gehouden met verzoekers' kind. Verweerder stelt vast dat verzoekers, de ouders, het grondgebied dienen te verlaten en dat het in het belang is van hun kind om niet gescheiden te worden van zijn ouders. Om de gezinseenheid niet te schaden is het aldus in het belang van hun kind dat verzoekers zich laten vergezellen door hun jonge kind.

Artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie handelt over het belang van het kind dat de eerste overweging moet zijn bij alle handelingen betreffende kinderen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het volgende verklaard met betrekking tot de artikelen 7 en 24 van

het Handvest van de grondrechten: “Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.” (Arrest Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, C-540/03, EU:C:2006:429, 59). Verzoekers tonen niet aan dat de verweerder, bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zijn bevoegdheid op een wijze heeft uitgeoefend die strijdig is met het hoger belang van het kind.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren tenslotte de schending aan van artikel 8 van het EVRM en verwijzen opnieuw naar hun langdurig verblijf, hun verankering in het Rijk, de arbeid en studies die verzoeker heeft verricht, hun sociaal leven en het hoger belang van hun kind.

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht omvat.

Het privéleven van verzoekers heeft zich ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust waren dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Immers werd hun asielpprocedure, die op 6 februari 2017 werd opgestart, door het arrest van de Raad nr. 212 095 van 7 november 2018 afgesloten.

In dit geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In casu tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat hun -op geen enkele wijze verduidelijkte- opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen evenmin op concrete en ernstige wijze aan dat zij in hun land van herkomst geen banden meer zouden hebben met familieleden of met andere personen. Wel integendeel, nu uit het arrest van de Raad blijkt dat verzoekers' familie (ouders, broers en zussen, onkels en tantes) in het land van herkomst verblijven. Bijgevolg tonen verzoekers niet op concrete wijze aan dat er sprake zou zijn van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg diende geen belangenafweging in dit verband plaats te vinden.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN